

מעדני אשר

י"ל ע"י מכון מעדני אשר

האם מותר להסתכל על פועלים גוים שעובדים בשבת כדי להתלמד איך לבנות?

בפרשת ל"ה ב' שֵׁשֶׁת ימים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לְכֶם קָדֹשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַה' כָּל הַעֲשֶׂה בּוֹ מְלֶאכֶה יוֹמָת.

יש לחקור האם מותר להסתכל על פועלים גוים שעובדים בשבת כדי להתלמד איך לבנות או דילמא שיש איסור בזה.

הנה קימ"ל אורי"ח סימן ש"ו ס"ק י"ב דמותר להרהר בעסקיו בשבת דהרהרו בעסקיו מותר, אי"כ לכאורה לפי זה יש להתיר לראות איך שגוים בונים שזה רק הרהור גרידא.

הנה בספר ברכי יוסף אורח חיים סימן ש"ו ס"ק י"ב כתב בשם מהר"ם פרובי"נצאל בתשובה כ"י סי' מ"ח על הא דאיתא שם בש"ע דהרהור בעסקיו מותר וז"ל ומטעם זה מותר לעיין במלאכה אסורה בשבת הנעשות על ידי עכו"ם להתלמד לעשותה כמעשהו ממנו ובאופן שלא יהיה טורח בעיון זה כי אם ראות עיניו ומילתא דאיתא בקל.

אבל בשו"ת שאילת יעבץ חלק א' סימן מ"א ד"ה לכו אהובי כגני חולק על זה: שנסאל באחד שרוצה ללמוד לעשות ניתוחים בשבת ולהשיג ע"י כך ידיעת אותה אומנות דבר זה איסור מוחלט הוא שיש בו משום גזרה שמה יבא הדבר לידי חילול שבת במלאכה גמורה ג"כ. כיוצא בו אמרו ששינוי לא יצא הלבלר עם חשכה וכמו שמצינו שגזרו כמה גזרות כדומה לזו שמה יעלה ויתלוש שמה יתקן כלי שיר כלי שיט ודומיהם רבים. עם היות עשייתן קשה, ורחוקי היא מאדם ההמוני שאינו אומן ובלי כלי אומנות, כ"ש שיש לחוש כאן שהיא מוכנת ומזומנת לפניו, שיבוא ויעשה מתחלה עד סוף ולא ירגיש, מתוך חשק הלמוד ישכח קדושת שבת לגמרי, או יקל בעיניו.

והביא ראייה: מהא דאיתא בגמ' שבת ק"ג ע"א רשב"ג אומר המכה בקורנס על הסדן חייב מפני שמאמן את ידיו, וקשו בה בני רחבה אלא מעתה הוא אומנותא בשבתא וגמר הי"ג דמיחייב, וס"ל להיעב"ץ חייב הוא דלא, אבל איסורא איכא, ככל פטורי דשבת לבר מגי' דברים.

ובשו"ת לבושי מרדכי אורח חיים מהדורה תליתאי סימן כ"ט תמה על היעב"ץ שלא זכר דברי תרומת הדשן סימן ס"ג שסובר שלימוד אמנות בשבת מותר לגמרי, ואינו דומה לשאר פטורי דשבת דפטור אבל אסור דשאני הכא משום דלא עביד מעשה. וחילוק זה הוא מוזכר בגמ' שבת ג'.

וכן דעת המגן אברהם סימן ש"מ סק"ח דמותר לראות אומנות בשבת אף על גב שמלמדה.

ולענין הלכה: פסק במשנה ברורה סימן ש"מ ס"ק כ"א דמותר לראות אומנות בשבת אף על גב שמלמדה, ודוקא באקראי שנודמן לו לראות וגם זה יש לו ליזהר שלא ידבר אז מאומה עם העו"ג בזה וכדלעיל בסימן ש"ז ע"ש אבל לילך בשבת בכוון לבית העו"ג בשביל זה אסור משום ממצוא חפצך.

מדוע היה צריך שיהא לבהמות חכמה כדי לסייע למלאכת המשכן?

בפרשת ל"ו א' ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבודת הקודש לכל אשר ציוה ה'.

איתא במדרש דמהא דכתוב "בהמה" דרשינן שאפילו בבהמה נתנה חכמה למלאכת המשכן.

יש להקשות: מדוע היה צריך שיהא חכמה לבהמות למלאכת המשכן, כן מקשה החתם סופר, וכן הכתב סופר, וכן בחדושי הרי"ם, וכן השלי"ה בפרשת שמיני.

איכא כמה תרומים:

א. ע"פ מה שפירש רש"י לעיל ל"ה כ"ו ט"ו את העיזים, היא היתה אמנות יתירה שמעל גבי העיזים ט"ו אותה, ובדאי דבר זה קשה לטוות מן בהמה בעל כרחא של בהמה שמתנוונעת ודוחפת ומבטלת ממלאכה, וגם הא איכא צער בעלי חיים, אלא שנתן ה' חכמה בבהמה שנתרצו לכך, על דרך שאמרו בגמ' ב"מ פ"ה בהאי עגלא שרץ אחר רבינו הקדוש כדי שישחטנה ויאכל ממנה, והיינו נתן חכמה אפילו בבהמה, כך תירץ הכתב סופר בפרשתו.

ב. דבזה ניכר שהשי"ת נתן בחכמים חכמתם ולא מטבעם, שע"י שנתחדש בבהמתם חכמה כחמורו של פנחס בן יאיר, מזה ניכר כי נתן ה' חכמה ותבונה, בהמה, ע"י הבהמה ניכר דבר זה, כך תירץ בחתם סופר בפרשתו.

ג. אין הכוונה לבהמה ממש אלא הכוונה שאפי' חלק הבהמיות שבאדם גם נתעלה להביא נדבה למשכן, כך תירץ בשם משמואל פרשת ויחי. **וכן כתב בחדושי הרי"ם בפרשתן** דזה קאי על עניי הדעת שבשעת מלאכת המשכן נתרוממו.

תגובות אפשר לשלוח עד יום ב' בערב

להרב אשר אנשיל שוורץ שליט"א

רח' תכלת מרדכי 4/15 רמת בית שמש

לבירורים בכל ענייני המערכת, בטל: 053-3166560

מייל: m0533166560@gmail.com פקס: 077-4448278

ברכת מזל טוב לידידינו

העומד לימין המערכת בכל עת ועונה

הרב **לוי ברנשטיין** שליט"א רכו המערכת

מראשי קהילת בעלזא בית שמש

לרגל שמחת אירוסים בנו הבה"ח ידידינו **אפרים פישל** ני"ו עביג תחי' במז"ט

יהא רעוא שבזכות מעשיו הכבירים להגדיל תורה ולהאדירה

ירווה נחת מכל יוצאי חלציו ויצליח בכל אשר יפנה

גליון זה נודב ע"י ידידינו שלוחא דרבנן

הרה"ג **מנחם מנדל רייך** שליט"א קרית הבעש"ט פתח תקוה

בעל מהדורת רייך 'מעדני אשר בר מצוה'

לרגל יומא דהילולא רבה של הרה"ק רבי **אלימלך מליזענסק** זי"ע

בעל הנועם אלימלך

החל בכ"א אדר ת.נ.צ.ב.ה

יהא רעוא שבזכותו של בעל ההילולא יתברך בכל מילי דמיטב

גליון זה נודב ע"י ידידינו שלוחא דרבנן

הרה"ג **מרדכי יצחק דירנפלד** שליט"א בית שמש

לרגל יומא דהילולא רבה של הרה"ק רבי **אלימלך מליזענסק** זי"ע

בעל הנועם אלימלך

החל בכ"א אדר ת.נ.צ.ב.ה

יהא רעוא שבזכותו של בעל ההילולא יתברך בכל מילי דמיטב

גליון זה נודב ע"י ידידינו הנדיב הנכבד

הרב **יחזקאל הכהן וואלף** שליט"א ירושלים

בעל מהדורת וואלף אשר ממלכת כהנים

לרגל יומא דהילולא רבה של הרה"ק רבי **אלימלך מליזענסק** זי"ע

בעל הנועם אלימלך

החל בכ"א אדר ת.נ.צ.ב.ה

יהא רעוא שבזכותו של בעל ההילולא יתברך בכל מילי דמיטב

גליון זה נודב ע"י ידידינו

הרב ד"ר **גדליה מרדכי שטרן** שליט"א ירושלים

לעילוי נשמת אמו האשה החשובה

מרת **חיה רחל** בת הרב **שמעון זאב** ע"ה

נפטרה כ"ח אדר תשע"א ת.נ.צ.ב.ה.

מדוע משה רבינו הזהיר על איסור הוצאה

רק אחרי שראה שהביאו כבר מספיק למשכן?

בפרשתן פרק ל"ז ה' ו' "ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מידי העבודה למלאכה אשר ציוה ה' לעשות אותה."

"ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש ויכלא העם מהביא."

ובגמ' שבת צ"ז ע"מ ב' אמרינן דמשה רבינו ישב במחנה לוייה דהויה רשות הרבים והזהיר שלא להביא עוד נדבה למשכן מרשות היחיד משום איסור הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים.

יש להקשות: מדוע רק אחרי שהביאו את תרומת המשכן הזהיר אותם על איסור הוצאה ולא קודם לכן, כך הקשה בשו"ת בית אפרים אור"ח סימן כ"ז בשם הפני יהושע, וכן בחתם סופר בתורת משה בפרשתן.

איכא כמה תרוצים

א. ע"פ מה דקימ"ל שבת צ"ב ע"מ א' דשנים שעשו מלאכה פטורים מן התורה רק מדרבנן אסור, וא"כ לצורך מצות מלאכת המשכן היה מותר ולא גזרו כמו אין שבות במקדש, אבל הכא דשלימא עבידתא ולא היו צריכים למשכן נשאר באיסורו, והיינו דקאמר "איש ואשה" שניהם יחד אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש, ויש לומר שמשה רבינו גזר על זה כמו שמצינו עוד תקנות דרבנן ממשה רבינו כמו שבעת ימי המשתה ירושלמי כתובות פרק א' הלכה א' ואיסור הזאה בטמא שחל שביעי שלו בשבת, כך תירץ בחתם סופר בתורת משה בפרשתן.

ב. ע"פ מה דאיתא במדרש ריש פרשת פקודי שמהמותר נעשה ממנו בית המדרש ללמוד תורה ברבים, ומבואר ספ"ק דמגלה ט"ז ב' דגדול תלמוד תורה יותר מבנין בית המקדש. ולכן עד שהיה דים והותר שההבאה היתה רק לצורך המשכן, לא היה צריך להעביר קול שלא יעבירו, דזה ידעו ממה שהקדים שבת למלאכת המשכן, שאסור לחלל שבת עבור מלאכת המשכן, אבל אחרי שהי' כבר דים, ומה שהתנדבו היה לצורך ת"ת דרבים, בזה היה ס"ד שידחה שבת כיון דגדול תלמוד תורה יותר מבנין בית המקדש ואפילו מעבודה ואפשר שתדחה שבת, ולכן הוצרך להעביר קול שאינו דוחה שבת, כך תירץ בחתם סופר בפרשתן ע"מ קני"ח ד"ה איש ואשה.

מעדני אשר מצאנו חידוש באחד מגדולי הפוסקים דתלמוד תורה

דרבים דוחה שבת: בפני יהושע מגילה ג' עמוד א' כתב ולענין תלמוד תורה דרבים של כל ישראל לא שייך דחיית שבת, והיכא דשייכי אפשר דאין הכי נמי דדחי, ועוד דלגמרי לא משכחת לה, דהא יכול כל אחד מישראל ללמוד תורה שלא ע"י דחיה.

ובשו"ת פני מבין אור"ח סימן רל"ה הביא שנשאל לשיטות הפני יהושע מדוע אמרו בגמ' עירובין מ"ג ע"א דאליהו לא יבא בשבת אם יש תחומין למעלה מעשרה, דהלא תשבי יתרץ קושיית ואבעיות, והויה תלמוד תורה דרבים, א"כ אף בשבת יבא.

ודחה הפני מבין את הקושיא: דכוונת הפני יהושע דאם אפשר שתלמוד תורה דרבים בעצמו יהיה חילול שבת היה דוחה ק"ו מעבודה, אבל תלמוד תורה בעצמו ליכא חילול שבת, רק מה שיבא

בשבת, הלא זה אפשר היה קודם שבת גם כן, ולא צריך לבא בשבת, ולא הויה בעידנא דמיעקר שבת יקיים המצוה תלמוד תורה. ובה דחה נמי: מה שרצה לתרץ קושיית הרא"ש בפרק ערבי פסחים על שיטות דסוברים דמשה רבינו נפטר בשבת, א"כ איך איתא בגי"מ דביום שנפטר כתב י"ג ספרי תורות הא היה שבת, ולפי הפני"י אתי שפיר דהויה ת"ת דרבים, ודוחה דבשעת כתיבה לא הויה תלמוד תורה דרבים רק אחר כתיבה, ולא הויה בעידנא.

ג. היינו אחרי דהמלאכה היתה דים, והיינו שמהאדנים למשכן שהיו בקע לגולגולת שמהם עשו האדנים, מזה ידעו שיש שם מספר של ששים רבוא, ולכן הכריז משה שלא יוציאו, כיון שנתברר שיש שם דין רשות הרבים, שיש שם ששים ריבוא, לכן דווקא אחרי מלאכת המשכן הבין שיש שם דין רשות הרבים ואסור לצאת, כך תירץ בשו"ת בית אפרים אור"ח סימן כ"ז בשם הפני יהושע.

מדוע הכריזו שלא יביאו בגלל שהיה מספיק

מה החרדה הגדולה אם יביאו עוד?

יש להקשות: מדוע הכריזו שלא יביאו אחרי שהיה מספיק, מה החרדה גדולה שהיא קצת בקופה של בית המקדש, כך מקשה הרמב"ן בפרשתן, וכן בכלי יקר, וכן באור החיים הקדוש, וכן בכתב סופר, וכן במשך חכמה, וכן בבנין אריאל, וכן בחדושי הרי"ם, וכן בהדרש והעיון.

איכא כמה תרוצים:

א. להודיע שבח של המנהיגים שלא היו רוצים להטריח את הציבור בחינם, כך תירץ בחתם סופר בשם הרמב"ן.

ב. דאם יזמינו אותם למלאכת הקודש תו הוי הזמנה מילתא, ואפילו למאן דאמר הזמנה לאו מילתא הוא, דוקא במשמשי קדושה, הא בקדושה עצמה כמו רצועות, הזמנה מילתא, כמו שכתבו הפוסקים דילפינן מעגלה ערופה. לכן אפילו בבתייהם לא יעשו במלאכה, כך תירץ במשך חכמה בפרשתן, וכן בבנין אריאל.

ג. כיון שיהיה מן המותר אי אפשר שלא ישאר חפץ של איזה אדם שלא יצטרך למלאכה ועל זה דאגו, כי אם חפציו של איזה אדם ישאר ממילא זה לבו נשבר בקרבנו כל ימיו שלא זכה להשתתף במלאכת המשכן ונדבתו נשאר ולא נצטרך על כן רצו שלא ישאר שום דבר ויהיה לכל אחד שייכות במקדש ולא יהיה שום אחד נפרד ח"ו ולכן העבירו קול במחנה, וזה פירוש היתה דים והותר שבאמת היה מותר רק שנעשה נס שהיה דיים ונצרך הכל, כך תירץ בחדושי הרי"ם בפרשתן, וכן כתב באור החיים הקדוש.

ד. שלא יתקלקל הנותר שיהא מונח הרבה זמן דזה קאי על הדברים שעשו דהיינו המטווה וכדומה ולא על הכסף, כך תירץ באור החיים הקדוש.

"קול המעדנים"

אפשר לשמוע שיעורי המעדני אשר בהלכה והגדה שנאמרו בקהלות הקודש בארץ ובחול

במספר 079-5702714

וכן קול הלשון ישיר 073-2951280

וכן קול הדף 8-199-02640000

מדור ווארט על הפרשה

איך מצאנו בנשים שאמרו הלכות הרי אין חכמה לאשה אלא בפלך?

בפרשתן וכל אשה חכמת לב בידיה טו.

איתא בגמ' יומא ס"ו עמוד ב' שאלה אשה חכמה את רבי אליעזר, מאחר שמעשה העגל שוין מפני מה אין מיתתן שוה, **אמר לה אין חכמה לאשה אלא בפלך, וכן הוא אומר וכל אשה חכמת לב בידיה טו.**

והחיד"א בספרו שם הגדולים מערכת גדולים אות ר' קונטרס אחרון ס"ק ה' רבנית כותב דגדול המורים הרשב"ץ ח"ג סימן ע"ה הביא משם רבנית אחת תירוץ לקושית התוספות, ומהר"ר יוזפא בנו של הגאון סמ"ע בהקדמתו לפרישה מביא שני דינים שחידשה הרבנית אמו, ובספר זרע בירך ח"ג כתב דשאלה לו הרבנית פירוש מאמר רז"ל, והרב זכרון יוסף בדרושים הביא פשטים ופירוש מן האשה הרבנית.

ומביא שראה להגאון רבינו שמשון בספר כריתות דף ל"ה ע"ג דפס אמשטרם שכתב וז"ל מצינו אשה נזכרת בברייתא חולקת עם התנאים **בתוספתא דכלים פ"א דבבא מציעא וכו' יצאתי מהכוונה אך לחדוש בעלמא** להמצא אשה בגבול התנאים עכ"ל, גם אני בעניי הלכתי בעקבות הגאון לחידוש שזכרו במחברים.

ודע כי בתוספתא שזכר הגאון ז"ל באותו מקום באותו פ"ק באותה אשה שם אתה מוצא שהיא ברוריא בריתיה דרבי חנינא בן תרדיון ודביתהו דרבי מאיר, ושם בתוספתא דכלים ב"ק פ"ד היא חולקת עם אביה כמ"ש בהגה"ה שם בספר כריתות, ובפסחים דף ס"ב אתמר עלה דהוות גמרה תלת מאה שמעתתא מתלת מאה רבוואתא ביומא דסיתוא, ובערובין דף נ"ג בטשא בההוא תלמידא ודרשה פסוק.

ואולם אין כל חדש וכבר היה לעולמים: דאמרינן בגמ' פ"ק דמגילה דהיו שבע נביאות, ואמרו בגמ' בבא בתרא דף ק"ט דבנות צלפחד חכמניות דרשניות.

ומקשה: א"כ איך אמר רבי אליעזר יומא דף ס"ו **אין חכמה לאשה אלא בפלך.**

ומתיר: היינו דרובא דרובא דנשי הכי הוו ולמיעוטא דמיעוטא אפילו לר"מ לא חיישינן.

ועוד תירץ: דרבי אליעזר לטעמיה דסבר כל המלמד את בתו תורה כאלו מלמדה תפלות וכמ"ש התם בירושלמי ישרפו ד"ת ואל ימסרו לנשים, ועיין מה שכתב בקונטרס טוב עין ס"ד.

ובמגן אברהם סימן רס"ג כתב דאין לסמוך על האמא של הסמ"ע שהיתה מדליקה ביו"ט את הנרות דאין חכמה לאשה אלא בפלך.

ובמחצית השקל אורח חיים סימן רס"ג כתב דהכוונה שכל הנשים לא ידעו לחלק בין שבת ליום טוב.

יש להקשות: הרי אמרינן בגמ' נדה מ"ה ע"מ ב' דבינה יתירה ניתנה באשה מבאיש, **חזינן שמבינה הכל,** כך מקשה בשו"ת מהרש"ם חלק ה' סימן ט"ז.

ומתיר: דהכוונה בזמן שמבינה יותר מהר מה שמבינה אבל לא בביתה.

הנה במנחת חינוך מצוה רמ"ז כתב אין צריך לעמוד מפני אשה אף שהיא חכמה שלמדה תורה, מ"מ אין חכמה לאשה אלא בפלך וכל הדינים שצריך חכם בודאי ל"ש באשה אף שהיא חכמה דאינו נקרא חכם רק אם מצוה ללמוד ולקנות חכמה.

מדור משיב כהלכה

מדור זה נודב ונערך ע"י ידידינו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א מנהל

א] יותר מכפי יכלתו בדור המדבר. ויבואו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אותו הביאו את תרומת ה' שמות לה כא וראה באור החיים שנדבה רוחו זהו כפי יכלתו ונשאו לבו היינו יותר מכפי יכלתו, ולכאוי צ"ע מה שייך בדור המדבר שהיה להם הכל ולא חסר להם כלום דקבלו כל יום מן, מה שייך יותר מכפי יכלתו דתמיד יהיה לו כדי חייו, וצ"ב.

ב] אזרה מיוחדת להבערה. לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (לה, א) ויש לבאר לפי פשוטם של דברים מדוע נכתב על הבערה לא מיוחדת?

ג] איך עשו ציפוי הזהב לקרשים. בפרשת תרומה נאמר "ואת הקרשים תצפה זהב ואת טבעותיהם תעשה זהב בתים לבריחים וצפית את הבריחים זהב" (שמות כו, כט), ומפרש רש"י, וז"ל: לא שהיה הזהב מדובק על הבריחים – שאין עליהם שום ציפוי, אלא בקרש היה קובע כמין שני פיפיות של זהב – כמין שני סדקי קנה חלול, וקובען אצל הטבעות לכאן ולכאן, ארכן ממלא את רוחב הקרש - מן הטבעת לכאן וממנה לכאן, והבריח נכנס לתוכו וממנו לטבעת ומן הטבעת לפה השני - נמצאו הבריחים מצופין זהב כשהן תחובין בקרשים, עכ"ל, ומקורו בברייתא דמלאכת המשכן סוף פרק א', וז"ל: "ויצף את הבריחים זהב" – כיצד היה עושה? היה מביא שפופרת זהב ארכו אמה וחצי וגובהו חצי אמה ונותן בחללו של קרש מקום שנותנין הבריח, עכ"ל. וכתב ה'באר היטב', וז"ל: ונראה, דק"ל לרש"י דאחר ציווי עשיית קרשים הל"ל מיד "ואת הקרשים תצפה זהב" ואח"כ "ועשית בריחים עצי שיטים וצפית את הבריחים זהב" - למה המתין בצפיית הקרשים עד אחר ציווי עשיית הבריחים? אלא על כרחך הכי קאמר: תעשה קרשים כאמור, "ועשית בריחים עצי שיטים וגו' ואת הקרשים תצפה זהב וגו' ואת טבעותיהם תעשה זהב וגו' ובה ממילא "וצפית את הבריחים זהב", עכ"ל, ופשוט. - אמנם דברי הברייתא תמוהים ביותר, שכן רק בסוף פרשת פקודי נאמר "ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו וגו'" (שם מ"ח), ובכל זאת נאמר כבר בפרשת ויקהל שעוסקת בעשיית המשכן ולא בהעמדתו "ואת הקרשים צפה זהב ואת טבעות עשה זהב בתים לבריחים ויצף את הבריחים זהב" (שם לו, לד); וצ"ג.

ד] טעם האומנות בטיייה ע"ג העצים. (לה כו) כי רש"י בפרשת ויקהל, טוו את העצים - היא היתה אומנות יתירה, שמעל גבי העצים טווין אותן; כתבו לפחות ג' טעמים מה הוצרכו ולשם מה היה צריך אומנות זו, ולא היה מספיק שיעשו הטיייה לאחר הגזיזה.

ה] עשיית הארון כנגד התורה שייכת לכולם. ויעש בצלאל את הארון עצי שיטים (לו א) הנה בפ' תרומה בציפוי על הארון כתוב ועשו ארון ושם הרמב"ן כי מדוע נזכר לשון רבים הוא משום שהארון כנגד התורה ויש בזה חלק לכולם ולכן כי ועשו ולא ועשית, וצ"ע אי"כ מדוע כאן בעשייה בפועל כתוב ויעש בצלאל בלשון יחיד, ולא כתוב בלשון רבים דכל כלל ישראל שייכי בעשייתו.

ו] האם הקב"ה ויתר על עוון העגל. אלה פקודי משכן העדות כי רש"י עדות לישראל שויתר להקב"ה על מעשה העגל שהרי השרה שכינתו ביניהם, וצ"ע הא בגמ' כתוב ב"ק נ' כל האומר הקב"ה ותרן יותרו חייו. ובפרט שהתנחומא למד כן בכי תשא ממעשה העגל גופא שנאמר להם וביום פקדי ופקדתי שתמיד יפקד להם הקב"ה עוון העגל, וא"כ איך כאן מצינו שזה עדות שויתר להם וצ"ע.

ז] חידה. מה נתנו קודם בארון העדות או הבדים?

ח] חידה. היכן בפרשה רמזו תשובה נצחת לאלו האומרים שצריך ללמוד חכמות חיצוניות שיעזרו בידינו ללימוד התורה, ואדרבה בפרשה חזינן שלהיפך ממש התורה היא נותנת לנו ידיעה בהכל ול"צ בלעדיה לכולם.

ט] חידה. היכן מרומז בפרשיות הללו טעם שורש החטא למה שעשו העגל.

י] חידה. היכן מרומז בפרשה מעלת השחייה ליד הצדיק.

כללי השתתפות

1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה על סך 1000 ₪.
2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכווי בהגרלה.
3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
5. **שימו לב חשוב מאוד:** קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב כהלכה 077-5558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל, ישיבה. ועיר וטלפון (כמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. [לברורים ופרטים נוספים בטלפון 053-3154010 בשעות הערב בין 8:00 ל-9:00 בבוקר]. השולחים בכתב ד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. יש עדיפות לשלוח התשובות מוקדם במייל כי כך זה יכנס בעזרה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח ניסן

